

ÎNTR-O SINGURĂ SEARĂ

de Iosif Naghiu

Data premierei: 19 octombrie 1974.
Regia: EUGEN VANCEA. Scenografia: ION BOBEICĂ. Distribuția: CORNEL MANOLESCU (Marcu Onofrei); ION ANESTIN (George Oniga); EMILIAN BELCIN (Petre Onofrei); LUDMILA URSACHE (Oana Onofrei); RODICA TURBATU (Melania Onofrei); COCA MIHALACHE (Lia); ZENO BALINT (Vecinul); DAN TURBATU (Soferul).

Prezentate în cadrul „Zilelor culturii la Reșița” — serie de manifestări care a cuprins sesiuni de comunicări științifice, concerte corale, vernisaje ale unor expoziții de artă plastică — primele premiere ale actualei stagiuni teatrale reșițene au înscris pe afiș două titluri ale dramaturgiei originale contemporane: *Într-o singură seară* de Iosif Naghiu și *Misterioasa convorbire telefonică* de Virgil Stoenescu.

A monta piesa lui Naghiu — text privit cu interes de către teatre, reprezentat în București și în țară — constituie o întreprindere nu lipsită de dificultăți. Conflictul se naște și evoluează doar în perimetrul ideilor, este o amplă dezbateră, punere în discuție a unor poziții, a unor concepții diferite decurgând din experiențe de viață diferite. Naghiu nu oferă istorioare cu mai multe sau mai puține semnificații generale, ci un material dens, tensionat, a cărui transpunere scenică presupune mijloace sobre dar foarte bogate ca expresivitate. Eugen Vancea, regizorul montării reșițene, a înțeles această factură specială a piesei, construindu-și spectacolul din linii foarte precise, fără im-

provizații și atracțiozități scenice, aproape pedant în cântărirea momentelor, a replicilor. Relațiile între personaje, bine precizate, sugerează totuși, permanent, înlănuiri mai ample, mai complicate, detalii înfime care s-au pierdut de-a lungul anilor dar a căror urmă a rămas imprimată în atitudinea eroilor, în reținerile sau în impulsurile lor. Spectacolul se desfășoară ca o spirală, urmărind cu fidelitate piesa în efortul de „demontare” a faptelor pentru stabilirea celui mai exact criteriu de apreciere a acestora, pe drumul cu aparente reveniri la punctul de plecare, dar mereu cu un pas în plus, cu câștigarea a încă unei nuanțe în înțelegerea, în pătrunderea semnificațiilor adânci ale întâmplărilor, ale sentimentelor dintre oameni, ale existențelor.

Echipa de actori și-a înțeles și, în cea mai mare parte, și-a împlinit misiunea, reușind să situeze toate rolurile pe o linie interpretativă unitară. Cornel Manolescu în Marcu Onofrei — personaj de infinite valențe sufletești, desuet poate, naiv uneori, dar de o valoare umană adâncă și adevărată — și-a construit cu multă atenție rolul, cu o rigurozitate care îl face să aibă chiar un exces de reticență în abordarea acestuia. Aflat la prima stagiune într-un teatru profesionist, după terminarea Institutului, Ion Anestin ne demonstrează că vocația de caricaturist, cunoscută deja publicului, este dublată de aceea de actor. Într-un rol care este, poate, cel mai dificil al piesei (George Oniga) prin complexitate, prin caracterul contradictoriu, Anestin dovedește simț al detaliului, o nuanțată inteligență scenică. Emilian Belcin (Petre) își plasează personajul pe o orbită exactă, dar insistența pe replicile de comedie atenuază uneori fondul de ascuțită sensibilitate, de gravitate interioară al personajului. Bune schițe de portret, dar numai schițe, realizează Coca Mihalache Nănuț și Rodica Turbatu. Un rol construit echilibrat, dar fără deosebită pregnanță — Ludmila Ursache, Zeno Balint și Dan Turbatu reușesc să dea relief unor roluri episodice.

Decorul lui Ion Bobeică este într-adevăr util spectacolului, element important în crearea atmosferei; mobila veche la care s-au adăugat unele piese moderne, nelipsita și înduioșătoarea plantă agățătoare, reușesc să sugereze universul calm, de dragoste discretă și de stabilitate, al familiei Onofrei.